

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

• Έν 'Ελλάδι... Δρ. ν. 3.—
• Έν τῇ ἀλλοδαπῇ... » 3,50

ΕΚΔΙΔΩΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν... 45
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Ἄρχαιος διδάσκαλος εἶπεν ἡμέραν τινα εἰς κληρικὸν ὅστις ἤλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ σχολεῖόν του, «πιστεύω ὅτι τὰ παιδιά γινώσκουσι τὴν κατήχησιν λέξιν πρὸς λέξιν» ἀλλὰ τὴν ἐνόησαν, τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα, εἶπεν ὁ κληρικὸς.

Ὁ διδάσκαλος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν εὐσεβῶς, καὶ ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις. Μικρὸς παῖς ἐπανελάβε τὴν πέμπτην ἐντολήν.— «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου,»— καὶ ἐρωτήθη νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἄντι νὰ πράξῃ τοῦτο, ὁ μικρὸς ἐρυθριάσας ἰκανῶς, εἶπε σχεδὸν ψυθιρίζων: Χθές, κύριε, ὠδήγησα τινὰς παραδόξους ξένους εἰς τὸ βουνόν. Οἱ λίθοι κατέκοψαν τοὺς πόδας μου, καὶ οἱ ξένοι εἶδον αὐτοὺς αἰμάσσοντας, καὶ ἔδωκαν ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσω ὑποδήματα. Ἐὰν ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου, διότι καὶ αὐτὴ δὲν εἶχεν ὑποδήματα, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην νὰ βαίνω γυμνὸς ἐγὼ παρὰ αὐτῇ. Ὁ κληρικὸς ἐφάνη λίαν εὐχαριστηθεὶς καὶ ὁ γηραιὸς διδάσκαλος ἡρέμα παρετήρησεν: ὁ Θεὸς δίδει ἡμῖν τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ.

Η ΕΜΜΑ ΛΙΣΣΑΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιγράφον τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

(Συνέχεια ἴδι ἀριθ. 17)

Ὁ Ἐλιέξερ Λίσσαυ ἀπέδειξε διὰ τὸ θετὸν αὐτοῦ τέκνον βχθμὸν τρυφερότητος ἀσυνήθην ὅπως εἰς τὴν τραχίαν αὐτοῦ φύσιν, καὶ καθελάστην ἀξάνουσαν,

ἑωσὸς ἢ πρὸς τὴν Ἐμμαν στοργὴ αὐτοῦ κατέστη τὸ κυριεῖον πάθος ἐν διανοίᾳ ἀείποτε διατελοῦσα εἰς βίαια ἔπακρα. Ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, ὅταν θὰ ἤρχετο ὁ καιρὸς νὰ λάβῃ τοιαύτην, κατέχε τὴν σταθερὰν αὐτοῦ προσοχὴν καὶ ἀφ᾽ ἰσικέφῃ καὶ ἀπέριψε πολλὰ σχέδια, ἐπὶ τέλους ἐσαχημάτισε, καὶ διέγραψεν ἐν ὑπομνήματι, ἰδιαιτέρον σίστημα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Αἱ Ἰουδαίαι γυναῖκες τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἦσαν ἐξαίρεσις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀννης, σχεδὸν καθολοκληρίαν ἀπαίδευται καὶ περιήλθον εἰς ἐντελὴ ἐξευτελισμὸν. Ἡ Βιολέττα καὶ ἡ Ἰουλία, προεπεράσισεν οὗτος, δὲν ἔπρεπε νὰ λάβωσι τῆς διέθυσιν τῆς μορφώσεως τῆς διανοίας τῆς εὐνοουμένης του, ἥτις εἶδει νὰ ὑπερβῇ πᾶσαν γυναῖκα τῶν ἡμερῶν τῆς κατὰ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, καὶ νὰ καταστῇ ἀνωτέρα κατὰ πολὺ τῆς ἐξυμνουμένης μητρὸς τῆς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον σχολεῖα θηλέων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις: νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν θεσαυρὸν αὐτοῦ τοῖς χριστιανοῖς οὐδὲ κἀν τὴν ἰδέαν εὐνελάμβανε, διότι οὐ μόνον ἐμίσει αὐτοὺς, ἀλλ' ἐπεθύμει ὅπως αὐτῆ, εἰ δυνατόν, διατελέσῃ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς των ἑωσὸς ὁ χρόνος στερέωσῃ καὶ κρατόνῃ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς ἀρχὰς ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ τελετουργικῷ. Ἀπεράσισεν ὅθεν νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ καθημερινὸς αὐτῆς διδάσκαλος καὶ φύλαξ τῶν ἀναπτυσσομένων λογισμῶν τῆς εὐτῆς δὲ θὰ εἶχε πάντοτε παρ' αὐτῷ πλάσμα τοῦ ὁποῖου ἡ διάνοια, διαπλασθεῖσα παρ' αὐτοῦ, θ' ἀντήμοιθε τὰς προσπάθειάς του δι' ὑπακοῆς, εὐγνώμονος σεβασμοῦ καὶ ταπεινότητος αἰσθήματος. Τοιαύτη ἦτο ἡ φαντασιώδης θεωρία τοῦ Ἐλιέξερ Λίσσαυ, τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας αἱ ἐπόμεναι σελίδες θέλουσι πληρέστατα διαγράψαι.

Κατὰ τὸ ὑποδειχθὲν σίστημα ἡ Ἐμμαν ἐδιδάχθη ν' ἀναγινώσκῃ ἐλεύθερως τὴν ἀγγλικὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ἀλλὰ ἐν τοσοῦτῳ μικρῇ ἡλικίᾳ ὥστε ἡ μνήμη αὐτῆς, καίτοι λίαν στεγανὴ, δὲν ἠδύνατο ἐν ὥρι-

ματέρα ηλικία να επιστρέφει αὐτὴν. Ἡ Ἰουλία ὑπερέβη εἰς πᾶν εἶδος χειρῶν ἡλικίας, εἴτε χρῆσιμου εἴτε πρὸς ἄλλαν ἀκακόμητον, καὶ ἐδίδασκε κατ' ἐκαστὴν τὴν ἀνεψίαν τῆς πρώτης τῆς καὶ ἔσπερον ἡ Ἔμμα τακτικῶς ἀδουλοῦτο εἰς τὰ δωμάτια τῆς Λείλας, ὅπως ἡ γηραιά εὐσεβὴς γυμνάσει αὐτὴν ἐν τῇ καθημερινῇ συνήθειᾳ τῆς λαοσεύης καὶ προσευχῆς, κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν ἥθειον. Ἡ προκεχωρηκυῖα ἡλικία τῆς Λείλας καὶ ἡ ἐπιβάλλουσα σαδερότης τῶν λόγων αὐτῆς ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, σὺν τῇ σημαντικότητι τοῦ ἀντικειμένου, ἐπνεύρουσαν σαδερῶς ἐπὶ τοῦ νοῦ τῆς Ἐμμᾶς, καὶ ἐπλήρουν τὴν νεαρὰν αὐτῆς καρδίαν σεβασμοῦ καὶ φόβου πρὸς τὸ Ὑψιστον καὶ τὸ σχεδὸν μὴ γήινον ὄν ὅπερ τοσοῦτον ἀκριβῶς καὶ πιστῶς τὴν ἐδίδασκεν. Ὅτε δὲν εἶχε τοιαύτην ἐνασχόλησιν ἡ Ἔμμα ἐφυλάσσετο παρὰ τῶν ἀγρόπρων συγγενῶν τῆς, καὶ ὄλος ὁ χρόνος αὐτῆς, εἴτε ἀντιωσκούσης, εἴτε ἐργαζομένης, εἴτε ἀναπαυομένης διήρχετο ἐνώπιον αὐτῶν. Ὑπηρεταὶ καὶ παῖδες ἀπειμακρύνοντο ἐπ' αὐτῆς, πᾶσα παιδικὴ ἐλαφρότης ἡ σὺν θείᾳ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀμείωσις ἀπειροῦστο, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς πάντοτε συνδιελέγοντο μετ' αὐτῆς μετὰ σοβαρότητας καὶ φρονήσεως. Ὑπὸ τοιοῦτον περιστασιολογίᾳ περιεστῆσαν, αἱ ἐξῆς καὶ ἀσχολίαι αὐτῆς ἦσαν ἀσυνήθεις εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς, καὶ ἡ διάνοια αὐτῆς ἤρχιζε ν' ἀναπτύσσεται ἐν ἡλικίᾳ ἐν ἧ πολλοὶ παῖδες ἀπολαμβάνουσι τῶν ἀθῶων καὶ ἀπλῶν διασκεδάσεων εὐτυχῶς καὶ ἀσκέπτου βίου. Τὴν περιόδον ταύτην τῆς ὑπάρξεως οὐδέποτε αὐτὴ ἐγνώρισε.

Ὅταν ἡ Ἔμμα συνέπληρωσε τὸ τέταρτον ἔτος, ὁ Ἐλιέξερ ἐδῶρθησεν αὐτῇ μίαν παλαιὰν Γραφὴν εἰς τὸ ἀγγλικόν. Ὁ τρόπος καὶ ἡ ὀμιλία αὐτοῦ δὲν ἔθεσε τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος τοῦ πολυτίμου κειμήλιου ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς ἦσαν ἐξόχως ἐπιβλητικὰ καὶ σοβαρά. «Δίδω σοι, εἶπεν οὗτος, φιλιτάτη μου Ἔμμα βιβλίον, οὗ ἡ ἀξία εἶναι ἀνεκτίμητος. Πρέπει νὰ τὸ μελετᾷς κατ' ἐκαστὴν μετὰ βαθείας προσοχῆς, διότι τὸ ἱερὸν αὐτὸ περιεχόμενον εἶναι λίαν σπουδαίου ὡς περιέχον τὸν ἱερὸν ἐκείνου νόμον, εἰς τὴν ἀπαρέγκλιτον ὑπακοὴν τοῦ θεοῦ κατὰ πάσας τὰς ἀπειτήσεις αὐτοῦ, δύνάται μόνον νὰ ἀσφαλισθῇ ἡ αἰωνία σου εὐδαιμονία. Γνωσκῶ ὅτι τινὲς τῆς οἰκογενείας ἡμῶν σὲ νομίζουσι παραπολιτὸν ὡς νὰ σοὶ ἐμπιστευθῇ τις τὸ κειμήλιον ταῦτο, ἀλλ' ἐγὼ διέπλησα τὸν νοῦν σου, προσέθηκα ὑπερηφάνῳ, καὶ γινώσκω κάλλιστα τὰς δυνάμεις σου, εἶχε δὲ σὴν ὑπερηφάνιαν νὰ εἶπω ὅτι ἡ γηραιά μου ἡλικία δὲν στερεῖται γνώσεως τινος τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἔχω τὴν δυνάμειν νὰ μεταδώσω. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι τοῦ Ἐλιέξερ Αἰσσα δίδοντος τὸ ἱερὸν βιβλίον εἰς τὴν ἐγγονὴν του, ἐναντίον τῆς γιῶμας τῆς μητρὸς τῆς, πρὸς ἣν ὑπέδειξε τὸν σκοπὸν τοῦ κατὰ τὴν ἐτησίαν αὐτῆς ἐπισκέψιν.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἐλιέξερ ἐποίησαν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς διανοίας τῆς Ἐμμᾶς, ἀνέγνωσε τὸν βιβλόν

τῆς μετὰ ζωηρᾶς προσοχῆς, καὶ ταχέως ἐγκατέλειπε πᾶσαν ἄλλην ἐνασχόλησιν, καὶ παράτησε πᾶν εἶδος ἀναψυχῆς, καίτοι περιορισμένον, ὅπως καταβρόση τὸ πολυτίμον περιεχόμενον τοῦ ἐμπνευσμένου βιβλίου. Ὁ Ἐλιέξερ εἶδε μετ' ἰκανοποίησεως τὴν σύντονον μελέτην τῆς ἐνούουμένης του, καὶ θερμῶς ἐνεθάρρυνε τὴν ταχεῖαν αὐτῆς πρόοδον ὅταν εἶδε ταύτην ἀποστηθίζουσαν ὀλόκληρα κεφάλαια, ὀλίγον προδιδέπων τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὄλος ἠγωνῶν ὅτι ἔγρησινουσεν ὡς ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας Ἐκείνου ὅστις δύνάται νὰ τρέψῃ καὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ μᾶλλον ἀσάμαντα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἰδίου σκοποῦ.

Εἰς τὴν Ἐμμαν ἐπιστρέπετο νῦν νὰ κρισταται κατὰ τὰς ἑσπερινὰς συναθροίσεις, καθ' ὧς ἀπέκτησε τὴν ἕξιν σιωπηρᾶς προσοχῆς εἰς ὃ, τι συνέβαινε περὶ αὐτὴν τοῦτο δὲ ὑπὲρ ἄλλαν χεῖριμον μετέπειτα. Καθήμενη ἐπὶ χαμηλοῦ βᾶθρου, μετὰ τὴν Γραφὴν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐπρόσεχεν εἰς τὰ διάφορα κείμενα τὰ μνημονεύμενα καὶ ἐνίοτε ἐξηγούμενα ὑπὸ τῶν ραββίνων ἐν ταῖς συζητήσεσιν αὐτῶν, καὶ καταγίνοτο εἰς τὴν σημασιολογίαν τῶν διαφόρων τούτων χωρίων ἐντὸς τοῦ νεοαποκτεθέντος θησαυροῦ πρὸς μεγίστην τέρψιν τοῦ πάππου αὐτῆς καὶ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συνιδελέφων. Ὁ Σολομὼν Αἰσσα κριστατοῦ νῦν συνεχέστερον κατὰ τὰς συνεδριάσεις ταύτας, ἀλλὰ σπανίως ἤτο πλείον ἢ ἀκροατῆς, ἤτο δὲ φανερόν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτο ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐμφανισίας του ἐν μέσῳ κύκλου τοιοῦτου ἀσυμμιβάστου πρὸς τὸν εὐρὺν αὐτοῦ νοῦν.

Ἐτερον ἔτος παρήλθε καὶ εἶρε τὴν Ἐμμαν ἔτι ἀσκολομένην εἰς τὴν Βίβλον αὐτῆς, ἣτις ἤρξατο νὰ παράγῃ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς διανοίας αὐτῆς ὄλος ἀκατανόητον εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν. Βαθεῖα αἰσθησις ἐσωτερικῆς ταπεινώσεως ἐνετύπωσε τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ἐπέχευεν εἰς τὸ μέτρι τοῦδε ἠσυχον πνεῦμα τῆς λύπην, καίτοι δὲ ἀππληγμένη ἐξωτερικῶν πρᾶξεων ἀμαρτίας, ἢ πεποίθησις ὅτι ἦτο παραβάτις ἤτο τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε ἐφοβείτο νὰ μὴν μόνη οὐδὲ μίαν στιγμὴν, καὶ σταθερῶς παρεκάλει τοὺς φίλους τῆς νὰ τῇ εἶπωσι τί πρέπει νὰ πράξῃ ἵνα σωθῇ. Ὁ πάππος τῆς, ἐντρομος τὴν ἐστέρησε τῆς Γραφῆς, καὶ ἐζήτησε νὰ διασκεδάσῃ τὸν νοῦν τῆς, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ δὲν ἦσαν ἐπιτυχεῖς· ἡ στενοχωρία ἦν ἡ ἀποστέρησις τοῦ ἱερὸν βιβλίου ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν, παρεκίνησεν αὐτὴν ταχέως νὰ τὸ ἐπαναδύσει, καὶ τὸ πρῶτον μάθημα ὑποκρίσεως παρὰ τῆς Ἐμμᾶς ἦτο νὰ φανῇ εὐθυμοτέρα καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς, ὅπως κρατῆται τὸ πολυτίμον κειμήλιον, καίτοι ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ προφανῶς πύζανε τὸν τρόπον τῆς. Βεβαίως τὰ αἰσθήματα ταῦτα, ἐνεργούντα τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἐπὶ τοσοῦτον νεαρᾶς διανοίας, ἦσαν αἱ ἐπενέργειαι τοῦ Αἰωνίου Πνεύματος· καίτοι, ὡς τὸ νήπιον Σαμουὴλ, ἡ Ἐμμα δὲν τὸ ἠέσχε οὐδὲ ἐγίνωσκε τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου.

Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Ἰουλία Αἰσσα ἐγένετο

ἡ σύζυγος ἐξόχου καὶ πλουσίου Ἰουδαίου ἡ καρδία τῆς ἀπεστρέφετο τὸ συνομιλεῖν τοῦτο, ἀλλ' ἄδυνατοῦσα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν αὐθαίρετον τὸν πατέρα αὐτῆς διαθέσειν, ὑπέκυψεν εἰς τὴν παράκλησιν του, ἢ μᾶλλον προστάτην του, καὶ μετὰ αὐτὸν ποτὸν ἐκώδευσε τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν Δεβονσαίρ, ἐτίλθουσα ἐκ νεμερικῆς λάμπειας, ἀλλὰ μετὰ καρδίαν πιεζομένην ἐκ πρῶδοκαίων τῶν ὁποίων ὀλίγοι παρελθόντες μῆνας ἐπεκύρωσαν.

Συνδυασμῶς περιεστῆσαν, καὶ ἐαυτὰς ἐξόχως ἀπλᾶν, ἀλλ' ἐν ταῖς συνεπειαῖς αὐτῶν λιαν σπουδαίων ἔθνηκαν νῦν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἐμμᾶς τὸ δευτέρον μέρος τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς ἐν ᾧ κρύσσεται τὸ ὄνομα ὅπερ εἶναι ὑπερᾶνω παντός ὀνόματος ἡ ἀποκάλυψις δὲ αὐτὴ προώριστο νὰ λάβῃ χώραν ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνου ὅστις ἦτο τόσον ἐχθρὸς τοῦ Σωτῆρος ὅσον ἕκαστος ἐκ τῶν κραυγασάντων, Στάθρων αὐτῶν.

Ἰσθμὸς σπουδαία ἡγάγατο τὸν Ἐλιέξερ Αἰσσα νὰ μεταβῇ εἰς Μαρσίον, εἰς τὰς δέκα μῆνας τινὰς, καὶ οὐδὲ κὰν εἶχε φθάσει εἰς τὸν προῖον, ὅτε σοβαρὰ ἀδιαιθεσίς περιώρισε τὸν αὐτὸν αὐτὸν εἰς τὰ δωμάτια τῆς, οὐδὲ γήυνήθη νὰ τῇ ἐγκαταλείψῃ εἰμὴ μετὰ τινος χρόνου ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς του. Ἡ Λείλα ἐγκατέλειπε τὴν μὲν ὠσίον αὐτῆς ὅπως ἐπαγρητῇ τὴν κλίβην τῆς θυγατρὸς τῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀδιαιθεσίς αὐτῆς δὲν ἐννοήθησεν πρὸς νὰ κρατῆται σταθερῶς τὴν Ἐμμαν ἐν τῷ ὀμίῳ τῆς ἀδελφῆς, πρὸ πάντων ἐνεκα τοῦ λόγου τῆς μεταχώσεως αὐτῆς αὐτῆς ἐπαιμένως, ὅπως διασκεδάσῃ τὸν νοῦν τῆς ἐπιτρέψαν αὐτῇ νὰ μεταχειρισθῇ τὸν καιρὸν ἵδιον ἡρεσίν αὐτῇ Αἰ στιγμαὶ αὐταὶ τῆς ἀπεριόριστο ἡλικίας, τὰς πρῶτας δὲ ποτε ἐδοκίμασε, ὅτε ἦσαν κληθεὶς ἀλλοτριοῖσι ἐὰν μὴ συνωδουνοῦτο ὑπὸ τοῦ τρίτου ὅστις καταλάμβανεν αὐτὴν ὅτε εἰσίνετο μόνη, καὶ τῆς ἰδέας ἠτις σταθερῶς ἐδοκίμαζε τὴν φαντασίαν τῆς, ὅτι ἐνεκα τῶν ἀμαρτιῶν τῆς οὗ τοῦ τῶν θυγῶν ἐκαραδάσει νὰ τὴν καταστρέψῃ, κρηπταῖον ὄνομα τῶν αἰσθήματα αὐτῆς, διήρξε τὸν καιρὸν μετὰ τὸν καιρὸν καὶ τῆς εὐρείας βιβλιοθήκης τοῦ πατρὸς τῆς, εἰς ἐπισκέψιν θεὶ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς λυπηροὺς αἰσθητικοὺς ἐξετάζουσα τὰς εἰκόνας τῶνου τῶν περιηγητικῶν τῶν ὁποίων ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ.

Ὁὗτως ἐνασχολεῖτο πρώταν τινὰ, ὅτε ἀναβῆσε δύο βιβλίους νὰ φθάσῃ ἀσυνήθως μέγα βιβλίον περιηγητικῶν, διέκρινε κεκρυμμένον ἀπὸ τοῦ μισθοῦ βιβλίον, τὸ δέονον καὶ χρυσωμὰ τοῦ ὁποίου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν αὐτῆς, ἐνεκα τῆς στενῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν πολυτίμον αὐτῆς Γραφὴν. Ἐγκαταλείπουσα τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐζήτησεν ἐνεκα τῶν ἐλεκτῶν αὐτοῦ εἰκονογραφῶν, ἐκάθησε νὰ ἐρευνῆσῃ τὸ νέον αὐτῆς ἀπόκρημα, καὶ ταχέως εἶδε ὅτι δὲν ἦτο Γραφὴ, ἀλλὰ σύγγραμμα ὄλος ἐξένον πρὸς αὐτὴν. Ἐξοικωθῆσα καὶ ἀγάπησα τὴν γλῶσσάν τῆς Γραφῆς, πολὺ ἀχρηστίστην νὰ εἶρη βιβλίον γεγραμμένον μετὰ τὸ

ὄμοιος ἐκεῖνο, καὶ ταχέως ἔλαβε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Ὁ χρόνος αὐτῆς δὲν διηρείτο πλέον, πᾶσα στιγμή ἀναπαύσεως ἀφιερώθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νέου τούτου προσφιλῶς βιβλίου, καὶ ἀδιαιθέτως ἀνεκίνησεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς ὅ, τι ἀνέγνωσε, καίτοι εἰς συγκεκριμένον τρόπον, διότι ἠνῆρσε λίαν σκοτεινῶς πολλὰ πράγματα ἐκεῖ γεγραμμένα, καὶ πολλακίς ἐξεπλήσσετο πῶς ὁ πάππος τῆς οὐδέποτε ἐλάλησε περὶ τούτων εἰς αὐτὴν. Ἐξήκολούθησε οὖτως νὰ σπουδάσῃ τὸ βιβλίον τοῦτο μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἔλαου μετ' οὗ ἀνεγίνωσκε καὶ τὴν Γραφὴν αὐτῆς, καὶ ἀνεπαίσθητος ἀπέλωσε, κερῆσον προέβαινε, τὸν τρόπον ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον ἀνησυχῆσε τὸν νοῦν αὐτῆς. Ἐπίσης ἀξιομνημονεύτον εἶναι γεγονός, ὅτι ἐλάμβανε κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀνεξήλητον ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς τῆς Ναζαρέτ περὶ οὗ ἀνεγνώσεν ἦτο ὁ Μεσσίας τοῦ ὁποίου τὴν ἔλευσιν ἐδίδαχθη πάντοτε νὰ προσδοκᾷ, καὶ καθημέραν νὰ προσεύχεται δι' αὐτὴν.

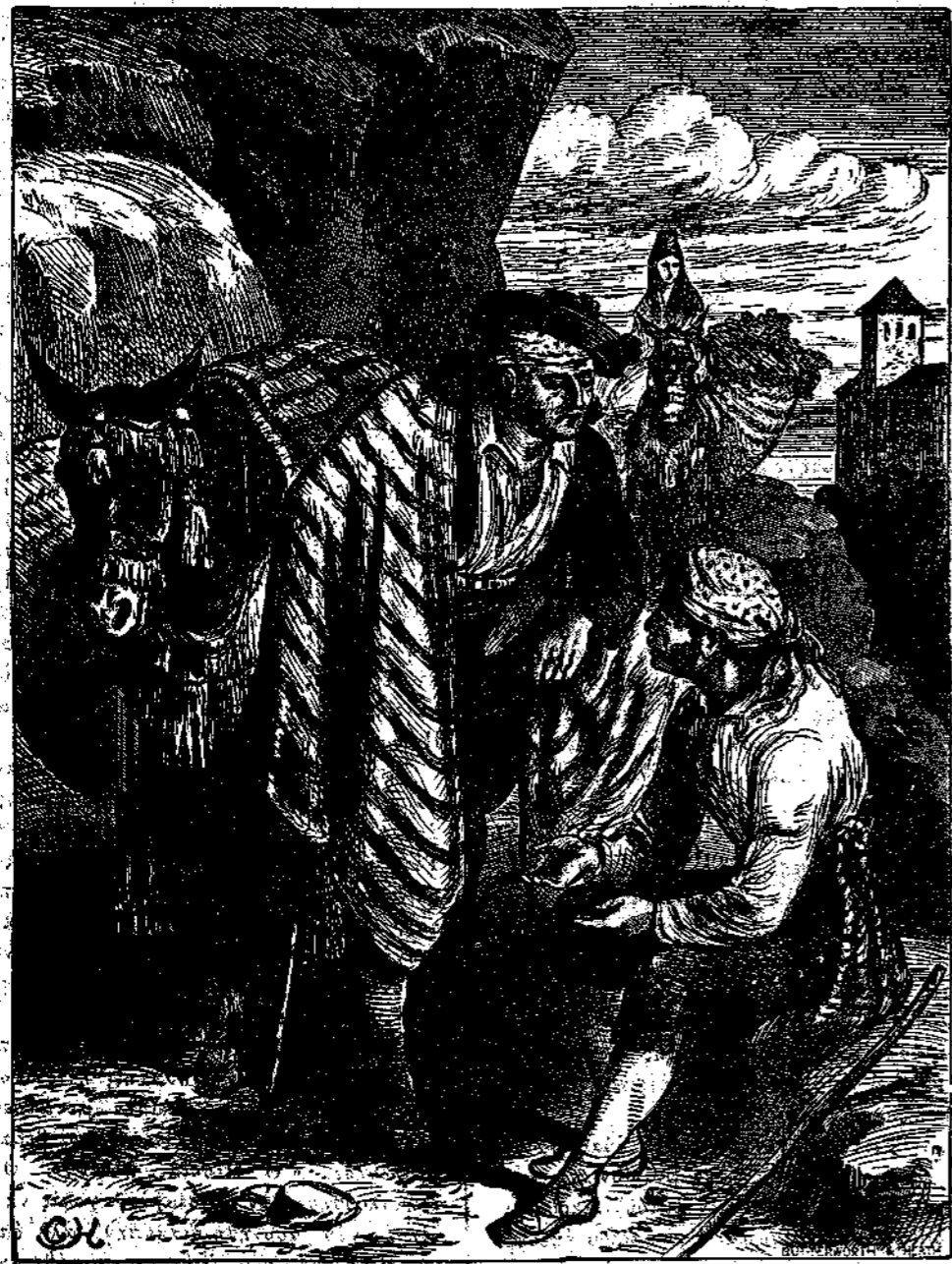
Ἡ σιωπὴ ἦν σταθερῶς ἐτήρει ἐν τῷ ὀμίῳ τῆς μαύρης τῆς, ἡ νόσος αὐτῆς, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς νὰ λαλῇ πλείονον τῶν ὀλίγων λεπτῶν συγχρόνως, τοῦτο δὲ οὐχὶ συγγᾶ, ἐμπόδιον αὐτῆς νὰ μάθῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεστώσεως μελέτης τῆς Ἐμμᾶς· διότι αὐτὴ μὴ γινώσκουσα ὅτι πράττει κακῶς καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐρωτηθῇ ποτὴν περὶ τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ναζαρέτ, δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἀποκρίθῃ οὐδὲ εἶχε ἰδέαν τινὰ τῶν συνεπειῶν αἵτινες ἤθελον ἐπακολουθήσει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν βιβλίου τὸ ὁποῖον ἐπιστρέφει κατέστη προσφιλῆστρον εἰς αὐτὴν, ἀναμνηστικὸν ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν καίτοι μυστικὴν καὶ ἀφανὴν ὀδηγητικίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἐλιέξερ Αἰσσα ἐπανῆλθεν οἶκος, καὶ μετὰ τινὰ χρόνον, ἡ ἀνάρρωσις τῆς συζύγου του ἀπεκατέστησε τὴν οἰκογενίαν εἰς τὴν συνήθη τάξιν. Τότε ἡ νεώστὴ ἀποκτηθεῖσα γυνὴ τῆς Ἐμμᾶς ἀνεκοινώθη εἰς τὸν ὅτι ἀπολιθωθέντα κέρον τῆς. Οὗτος, ὡς συνήθεῖ παρὰ τοῖς Ἰουδαίσις κατὰ τὴν προσοχὴν τῶν δεκαοκτῶ εὐλογίῶν αἵτινες ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τὴν πρώτην μεσημέριαν, καὶ τὸ ἑσπερα—προσπεύχεται διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἐμμᾶς μετὰ τούτου πάντοτε διαρκούσης τῆς προσευχῆς ταύτης, ἣτις θεωρεῖται τοσοῦτον ἐπίσημος, ἐτήρει σιωπὴν μετὰ σεβασμοῦ ἀλλὰ νῦν σχεδὸν χωρὶς νὰ ἐνηοῖσῃ καὶ βεβαίως ἀκουσίως ἐξερῶνθῃ. Ὁ Μεσσίας ἦλθεν· Ὁ πάππος τῆς ἐξήκολούθησε τὴν προσοχὴν, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐννόησε τὴν ἀσυνήθη διακοπὴν, ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσε τὴν προσοχὴν του, ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἐκ τῆς Ἐμμᾶς τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς.

Ὑπερευχαριστήθη διότι ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ λαλήσῃ περὶ ἀντικειμένου ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς, ἡ Ἐμμα ἐβάδισε πρὸς τὴν βιβλιοθήκην, καὶ ἔθηκε τὴν Γραφὴν εἰς τὰς χεῖρας του. Ὅποια στιγμή θλίψεως ἦτο αὐτῇ διὰ τὸν δεισιδαίμονα Ἐλιέξερ, ὁποῖα ἀνατροπὴ τῶν σχεδίων, ἐλπίδων καὶ

συστημάτων του! Ἄλλ' ὅμως συνέστειλεν ἑαυτὸν ἱκανῶς ὥστε νὰ κρύβῃ ἐκ τῆς ἐγγονῆς του τὸν κλονησμὸν τῶν ὀφίων τοσοῦτον ἀθῶως τῷ ἔδακι' καὶ ἀπλῶς εἰπῶν ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλον βιβλίον πρὸς χρῆσιν αὐτῆς, καὶ ὅτι δὲν πρέπει ποτε πλέον νὰ ἐκφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Μεσοῦ ἡσίου, ὅστις ἦτο μάγος

καὶ ἀποφασίσαι εἰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ὥστε μετὰ τινῶν ὄρων ἀκαρπὸν σκέψιν, ἡ Αἰλία ἐπρότεινεν οἰκογενειακὸν συμβούλιον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ὁ Ἐλιέζερ ἐκάλεσε εἰς αὐτὸ τοὺς γονεῖς τῆς Ἐμμας. Ὁ Ῥαββῖνος Κόλμαρ, λίαν εὐσεβὴς καὶ δεισιδαίμων Ἰουδαῖος, ὅστις κατόκει μετ' αὐτῶν ὡς διδάσκαλος

Ἴσπανοί.

καὶ πλόγος, τὴν ἀπεμάκρυνε, καὶ ἐζήτησε τὴν σύζυγον καὶ μικρὰ του, νὰ ἀνακηρύξῃ αὐταῖς τί συνέβη καὶ νὰ συμβουλευθῇ μετ' αὐτῶν πῶς ν' ἀντιρροῦσιν τὸ ἀπρόοπτον καὶ λυπηρὸν τοῦτο συμβάν. Αὐταὶ ἀνεμερίσθησαν τὴν λύπην αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδόλως εἰ-

τῶν τέκνων των, προσεκλήθη νὰ τοὺς συνοδεύσῃ καὶ ὁ Ἐλιέζερ ἐζήτησε τὴν παρουσίαν τοῦ ἰδιαίτερου αὐτοῦ φίλου καὶ συνεταίρου, Ῥαββῖνου Ἰωνάθαν, ἐκ Πόζαν, ἀνδρὸς ἐξόχου παιδείας, ἰδιαίτου εὐσεβείας καὶ βαθίαν μαγικὴν ἐμπειρίαν κερτυμένου. Ἀργά

τὸ ἑσπέρας ὤριθη ὁ χρόνος τῆς συνελεύσεως, ὅπως ἡ Ἐμμα μὴ μᾶθῃ τί συνέβαινε κατὰ τὴν ἑσπέραν τζύτην ἀπεσάρθη αὐτὴ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν ὅπως ἀγνοοῦσα τὴν συνέλευσιν ἐν ἧ τῶσον σπουδαίον εἶχε μέρος. Ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ φίλοι αὐτῆς συνήλθον

ΙΣΠΑΝΙΑ

Χώρα τῆς θρασύτητος καὶ τῆς ἀβλιότητος. Χώρα ἐξευγενίσασα τὴν δύσιν καὶ καταπεσοῦσα εἰς βαρβαρότητα· χώρα τέλος τῶν περισσετέρων ἀλλὰ καὶ ἀφανεστέρων μαρτύρων.

Ἄετός.

μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ἔμειναν μέχρι πρωῒας, τοσοῦτον ἀντιθετοὶ ἦσαν αἱ γνώμαι αὐτῶν.

(ἀκολουθεῖ)

Καὶ πόσα δὲν ἔχει τις νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἐὰν περιγράψῃ τὰς διαφορὰς θρασύτητός της θέλει τόσους τόμους, ὅσας ἐπαρχίας περιλαμβάνει αὐτὴ. Ἐὰν γράψῃ ἐπὶ τῶν ἱερῶν δικαστηρίων θέλει τόσους ἄλλους ὅσους οἱ ἱεροῦσταταί της, καὶ ὑπῆρξαν πολλοί.

τοιούτοι. Εάν επιχειρήσει να γράψης επί τῶν ἐν αὐτῷ προόδων τῶν ἐπιστημῶν ταχέως θέλεις ἐννοῆσαι ἐάν εἶναι ὑπερακρόβιον τὸ ἔργον δι' ἓνα καὶ μόνον.

Ἐκάστη ἐπαρχία τῆς εἰς τὰ ἰδιαιτέρα θέλγητρά της. Ἡ Βαρκελώνη, ἡ Ἀνδαλούζα, ἡ Μαλαγά, ἡ Ἀλικάντη καὶ Μυρθία. Εἰς ἐκάστην εὐρίσκει ὁ περιηγητὴς ἰδιαιτέρον τι, μεγαλειὸν τι καταπεσόν ὑπὸ τὸ βάρος ἐστρεβλωμένου χριστιανισμοῦ καὶ κατασυντριβέν ὑπὸ τὸ βάρος ἀπειρολατρίας, εἰκονολατρίας καὶ μοριολατρίας. Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστᾷ χωρικούς καὶ χωρικὴν τῆς Ἀνδαλουζίας, ἢν τὸσφ ἐξύμνησεν ὁ Mussel. Δὲν σκόπεύομεν νὰ γράψωμεν οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν, διότι ἐκάστη ἐπαρχία ἔχει τὸ ἴδιον αὐτῆς ἐνδυμᾶ οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἡθῶν ἅτινα ποικιλουσιν ἐπ' ἀπειρον. Κοινὸν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας κόσμημα τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ χαρίσσα μαντίλλη, ἥτις μόνον τὸν δαίμονα δὲν ἐξωραΐζει. Εἶναι λεπτότατον ὕφασμα ὅπερ αἱ γυναῖκες ἐξαρτῶσιν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ ρίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων χαριέστατα.

Ἡ Ἰσπανία ἤμαζεν ἄλλοτε, ἤτο ἡ ἰσχυρότερα ναυτικὴ δύναμις καὶ οἱ γείτονες αὐτῆς Γάλλοι ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἔτρεμον τοὺς Ἰσπανούς. Σήμερον ὅμως παρουσιάζει φεαὶν πτώματος ἀποσυντεθειμένου, χώραν ἥς οὐδὲ ἡ βιομηχανία, οὐδὲ τὸ ἐμπόριον οὐδὲ αἱ τέχναι δύνανται νὰ συγκρατήσιν πρὸς τὰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἐχει μόνον ἀποκλειστικὰν προνομίον ἐπὶ τῶν ταυρομαχιῶν καὶ τῶν τρουβαδουριῶν καὶ ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἑραστῶν της.

Αἴτιος

Ἀφίνομεν τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτηνοῦ εἰς τοὺς φυσιολόγους δὲν θέλομεν εἶπει εἰς τοὺς ἀναγνώστας πόσα εἶδη αἰτῶν ποία καὶ πῶς ὀνομαζόνται δύνανται νὰ εὐρῶσιν ευκολώτερον ὅλα ταῦτα ἐν τινι φυσιολογίᾳ.

Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ ἐξετάσωμεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ δικεφάλου καὶ μονοκέφαλου ἐπὶ τῶν σημαίων τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν οἰκονόμων. Ἀπὸ τῆς Ἑλλ. μυθολογίας φέρεται ὁ αἰετὸς ὡς σύμβολον τῆς ἐξυφίας καὶ παρακάθεται τῷ Διὶ. Ἐπὶ τῶν σημαίων τῶν Περσῶν λέγεται ὅτι ἐξωγραφῆθη τὸ πρῶτον ἐπὶ Κύρου καὶ κατοπιν ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ ἐπίσημον σύμβολον τῆς βυρμαϊκῆς Δημοκρατίας ἐπιβίβησαν εἰς τὴν πτῶσιν της καὶ διακοσμήσαν κατόπιν τὰς ἐπιστρατείας καὶ τοὺς θριάμβους της αὐτοκρατορίας.

Τῆς ἀνατολικῆς Ρωμικῆς αὐτοκρατορίας ἡ μάλλον τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν ὁ δικεφάλος αὐτοῦ ἐσήμαιεν ὅτι οὗτοι δὲν παρητούντο τῶν ἐπὶ τῆς Δύσεως δικαιωμάτων ἐν ᾧ ἐπηρεχούντο τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκ τούτων ἔλαβον αὐτὸν οἱ Ἀυστριακοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι ἐπὶ Ἰβάν Βασιλείου.

Ἡ Γαλλικὴ αὐτοκρατορία καὶ τῷ 1804 καὶ τῷ 1852 παρεδέθη ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦτο ἐπὶ τῶν σημαίων της. Πλὴν οὐ μόνον αἱ αὐτοκρατορίαι ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἐν τῇ ὑπὲρ της ἀνε-

ξαρτησίας της ἐπαναστάσει ἐδέχθη ὡς σύμβολον αὐτὸν ἐπὶ κναυοῦ πεδίου πεποικιλμένον ὑπὸ ἀστέρων.

Ο ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ

Ὁ τερεβίνθος, δένδρον λίαν γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις ποικίλκις παρὰ τοῦ Θεοφράστου καὶ Πλινίου ἀναφερόμενον, εἶναι εἶδος πιστακίου, συγγενεὸν λίαν πρὸς τὴν ἡμετέραν κινραν. Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἀφάνει εἰς ὕψος 25 ποδῶν, εἶτα δὲ διακρίνεται εἰς κλάδους φέροντας πυκνὸν τὸν καρπὸν. Φέρει ἀνθη ἐρυθρῶν, καὶ ὁ καρπὸς εἶναι ἰσχυρὸς ὡς μικρὰ ξηρὰ κέρας. Ὁ τερεβίνθος φύεται εἰς πάσας τὰς χώρας τὰς παρὰ τὴν Μεσογίην θαλάσσην, καὶ ἰδίᾳ ἀφθονεῖ ἐν Κύπρῳ καὶ Χίῳ καὶ καθ' ὅλον τὸ Ἀρχιπέλαγος. Φύεται εἰς Ἑσπρὰν γῆν καὶ πετρῶδες ἔδαφος πρὸς τὴν ἀκτὴν, καὶ ἐν ῥεῖσιν τῶν βράχων ἀποφέρει δὲ διαπεραστὰν ἁπινωδὴν ὀσμὴν, ἰδίᾳ περὶ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ τερεβίνθος διακρίνεται εἶτε διὰ σπόρων εἶτε διὰ τεμαχιῶν ἐκ τοῦ δένδρου. Ἐκ τοῦ τερεβίνθου παράγεται τὸ ἀντικαταίνον τοῦ ἐμπορίου τὸ γνωστὸν ἐν Χίῳ καὶ Κύπρῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα τερεβινθίνη. Τοῦτο εἶναι κομὴ ἐκχυρμένη ἀκαταμάχως κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ τῶν ῥαγιδῶν τοῦ ἄλλοτε ὡς ἀποκτήσῃ τις τοῦτο εἰς μετῶν παρακατῶν, ποιεῖ ἐγκοπὰς κατὰ τὴν ἀνοιξίαν ἐν τῷ κορμῷ καὶ τοῖς κυριώτεροις κλάδοις τοῦ δένδρου. Ἡ ῥητινὴ αὕτη ἡτις κατ' ἀρχὰς εἶναι ῥευστὴ, καὶ παρὰ τὸν ἥλιον, πυκνῶνται ἔρχομένη εἰς ἀπὸψιν μετὰ τοῦ αἵρος, ἀποστᾶζει κατὰ τὴν νότον ἐπὶ λίαν κλίθῳ πεποιημένων εἰς τοὺς κόδους τοῦ δένδρου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἐνταῦθα πυκνῶνται τόσον ὑπὸ τῆς ψυχρότητος τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς νυκτός ὥστε ἀποξύνεται διὰ μαχίφου, τοῦτο δὲ γίνεται ἐκαστοῦ μᾶλλον ἐκαστῆς τῆς ἡλίου. Ὅπως καθυρθῆ ἀπὸ τῆς ἐκαστοῦ αἰτίας, πάλιν ἀναλύεται εἰς τὴν θερμότητος τοῦ ἡλίου καὶ διυλίζεται διὰ κοσκίμου, μετ' ὅστις ἐκαστὸς ἀφαιρῶνται πρὸς χρῆσιν. Τὸ παραγόμενον ἀπὸ τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῆς μῆτρα δένδρον ἡλικίας 60 ἐτῶν δύναται νὰ ἀφοῖση περὶ τὰς τρεῖς ἀκάδας κατ' ἔτος. Τὸ εἶδος ἐπομένως τοῦτο εἶναι σπάνιον καὶ δαπανηρὸν.

Ἡ ῥητινὴ τερεβινθίνη τῆς Χίου, ἡ κοινῶς μαστιχὴ καλομένη, ἡκομισμένη τοῖς κατοικοῖς τῆς Ἀνατολῆς, ὡς φάρμακον θεαροῦσιν αὐτὴν ὡς γλυκαινοῦσαν τὴν ἀναπνοὴν, λευκαίνουσαν καὶ στερεοῦσαν τοὺς ὀδόντας καὶ βελτιοῦσαν τὴν ὄψιν. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἱπποκράτους ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς ὡς φαρμάκου καὶ συνιστάτο διὰ τὴν τοικὴν καὶ ἄλλας αὐτῆς ιδιότητας. Ἀλλὰ μετ' ὅλας τὰς ἀνεγνωρισμένας αὐτῆς εὐεργετικὰς ιδιότητας, εὐλίγον γίνεται χρῆσις ταύτης ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ. Τοῦτο ἀνεμφεδῶς πρὸςχεται ἐκ τῆς σπάνειος καὶ τοῦ πολυδαπάνου, καὶ ἐκ τῆς δυσκολίας της ἀποκτήσεως αὐτῆς. Τὸ ξύλον τῆς τερεβινθίνης εἶναι λίαν τραχὺ

καὶ διακοπῆς, γίνεται δὲ πολλὴ χρῆσις αὐτοῦ παρὰ τῶν λεπτουργῶν. Ὁ φλοιὸς αὐτοῦ καυόμενος παράγει ὠραίαν ὀσμὴν ἔχει δὲ καρπὸς λίαν μικροῦς.

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Αἱ Τουρκικαὶ παροιμίαι, ὡς πάσαι αἱ παροιμίαι τῶν λαῶν, δεκνύνουσι τὴν ἰδιαιτέραν χαρακτῆρα τῶν Τούρκων μορφοῦμενον ἐκ τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἔξων αὐτῶν. Παραθέτομεν τινὰς τούτων, αἵτινες ἔχουσιν ἐνδιαφέρον τι. Ἡ ἐξῆς δεκνύνει τὴν πίστιν τῶν μουσουλμάνων εἰς τὴν εὐμαρτένην. — Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δὲν ζητῆ τὴν τόχην του, ἡ τόχη του τὸν ζητεῖ. «Ὅτι μέλλει νὰ συμβῇ θέλει συμβῇ καὶ δὲν ἀποτρέπεται» ὡς καὶ παρ' ἡμῶν δημῶδες λέγεται «ὅ, τι μέλλει δὲν ξεμέλλει». «Ὁ κόσμος εἶναι μάλο; καὶ ἀλλεθὶ ἄλευρον ἡμέραν τινὰ θ' ἄλλεθ' καὶ ἡμέρας.» «Διὰ ἄδρα τὴν θάλασσαν καὶ πνιξοῦ εἰς μίαν λίανην.» «Ὁ Θεὸς γινώσκει ὁ ἄνθρωπος μὴ φρονεῖ.» Ἡ ἐξῆς δεκνύνει τὴν τυφλὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν ὡς εἶναι ἀξιοσημείωτον χαρακτῆριστικὸν τοῦ Τουρκικοῦ χαρακτῆρος. — «Τὸ φρεῖρ τῆς εὐσπλαγχνίας εἶναι βαθύ.» «Ὁ Θεὸς ἀναβάλλει δὲν λησμονεῖ.» «Ὅστις πορευθῆ πρὸς τὸν Θεὸν δὲν θ' ἄμειν ἄστεγος.» «Ὅπου ὁ Θεὸς κλείσῃ μίαν θύραν ἀνοίγει ἄλλην.» «Ὅταν ὁ Θεὸς δίδει δὲν ἐρωτᾷ τίνας υἱὸς εἶναι τις.» «Καὶ εἰς ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους ἀγάπη ὁ Θεὸς δίδει θλίψεις.» Παραθέτομεν καὶ τὰς ἐξῆς παροιμίας γενικωτέρου χαρακτῆρος: «Ἡ συνείδησις εἶναι τὸ ἡμισυ τῆς θρησκείας.» «Ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ἀνοήτος δὲν σέβεται τίς.» «Μὴ κλαῖσις διὰ τοὺς νεκρούς, ἀλλὰ διὰ τοὺς τρελλούς.» «Τὸν ἀδάμαντα καὶ εἰς τὴν λάσπην ἂν τὸν ῥίψης πάντοτε μένει ἀδάμας.» «Κάμει καλὸ καὶ ρίψετο εἰς τὴν θάλασσαν.» Τούτο λέγομεν καὶ παρ' ἡμῶν «Κάμει καλὸ καὶ ρίψ' το στὸ γιαλό.» «Ἐάν οἱ ἰχθύες δὲν τὸ μάθωσι ὁ Θεὸς θ' αὐτὸ μάθῃ.» «Χρειάζονται δὲν ἡμερῶν ἀγῶνες διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις μίαν ἡμέραν τροφῆν.» «Ὅστις θεωρεῖ τὰ χρήματα πολύτιμα εἶναι αὐτὸς ἀσημαντός.» «Καὶ τὰ βουρὰ φοβοῦνται τὸν πλούσιον.» «Ἐκείνος ὁ ὅποιος δὲν διστάζει νὰ ὁμολογήσῃ τὸ λάθος εἶναι ἀληθὴς ἄνθρωπος.» «Δὲν ὑπάρχει πρῶτις εἰς τὸ χωρίον τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει περσινόν.» «Τὸ μάχι τοῦ νοικοκύρη παχύνει τὸ βῶδι.» «Προτοῦ συγκινήσῃ ἡ καρδία τοῦ πλουσίου ἡ ζωὴ τοῦ πτωχοῦ χάνεται.» «Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ λάβῃ ἄρτον καὶ ἀπὸ τοῦ λίθους.»

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Υποβρύχια πλοῖα.

B.

Κατὰ τὸ ἔτος 1771 ὁ Ἀμερικανὸς David Bushnell ἐκ Connecticut πρώτος υπέβαλεν τὴν ιδέαν

νὰ μεταχειρισθῆ τὰ υποβρύχια πλοῖα ὡς ὄργανα πολεμικῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ πράγματι παρουσιάσεν σχέδιον τοιούτον τὸ ὁποῖον ἐπέμψεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐπιτιμητῶν.

Διὰ τοῦ πλοίου αὐτοῦ ὡς διετείνεται ὁ εφευρέτης ἡδύνατο νὰ προσβάλλῃ ὑπὸ τὸν πυθμένα τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτελεσμα.

Τὸ πλοῖον τοῦ ἀνωτέρου εφευρέτου, εἶχεν σχῆμα χελώνης ἀκριβῶς, καὶ διὰ μὲν τῆς κεφαλῆς εἰσέρχοντο οἱ ἄνθρωποι, διὰ δὲ τῶν ποδῶν ἐσχηματίζοντο αἱ κῶπαι, καὶ ὡς πηδάλιον ἤρκει ἡ οὐρά, ἐκτός δὲ εἶχεν κατασκευάσει δύο δεξιμένας ἐντὸς τῶν ὁποῶν ἔθετε ἀέρα πεπιεσμένον, κάτωθι τῆς κοιτίας ὑπῆρχεν βάρος 200 περίπου λιτρῶν ἐκ μαλὸς βδου, τὸ ὁποῖον δι' εἰδικοῦ μηχανισμοῦ ἡδύνατο νὰ καταπίπτῃ καὶ νὰ χρησιμεύῃ δίκην ἀγκύρας.

Ὅταν τὸ πλοῖον ἐπρόκειτο νὰ βυθισθῆ, ὁ ἐντὸς εὐρισκόμενος μηχανικὸς ἐπέιζε διὰ τοῦ ποδός του κοχλίαν τινὰ καὶ πάραυτα τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο, εἰσερχομένου τοῦ ὕδατος ἐντὸς δεξιμένης εὐρισκόμενης ὑπὸ τὴν κοιτίαν τοῦ σκάφους, ὅταν δὲ πάλιν ἐπρόκειτο νὰ ἀνέλθῃ, ἐξήγαγεν τὸ ὕδωρ, διὰ χαλκίνης τινας ἀντλίας.

Ἐμπροσθεν τοῦ πλοίου ὑπῆρχε προεξέχουσα αἰγμυρὰ μεταλλικὴ ῥάβδος ἥτις ἦτο συνδεθεμένη μετὰ κιβωτίου ἐμπεριέχοντος ἐμπρηστικὴν τινὰ ὕλην.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ προσβληθῆ τὸ πλοῖον ἢ μεταλλικὴ ῥάβδος ὡς εἶτο ἰσχυρῶς δι' ἐλατηρίου καὶ προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῆς τροπίδος τοῦ πλοίου.

Μετὰ τὴν στερεὰν ἐπικόλλησιν τῆς ῥάβδου ὁ ἐντὸς εὐρισκόμενος μηχανικὸς, ἔσυρεν μετὰ δυνάμειος λεπτόν τι σχοινίον τὸ ὁποῖον ἐσωτερικῶς συνεκοινωνεῖ μετ' ἐλατήριον καὶ τοῦτο μετ' ἐσορᾶν ἐπὶ καθύλιου, ὅποτε ἐλάμβανε χώραν ἢ ἐκρηγῆς.

Αυστυχῶς ὅσα πειράματα ἐγένοντο διὰ τοῦ συστήματος αὐτοῦ πάντοτε ἀπετύγχανον ἐνεκεν τῆς μὴ καλῆς τοποθετήσεως τῆς ναυκλαστικῆς μηχανῆς, καὶ τὸ Ναυκλαστρον ἀνεφλέγετο μακρόθεν τοῦ πλοίου ὑψόνον ὑπερμεγέθη στήλην ὕδατος.

Περιεγράψαμεν τὸ σύστημα τοῦτο, καθ' ὅτι μετ' ὅλας τὰς ἀποτυχίας καὶ ἐλλείψεις αὐτοῦ, ὑπῆρξεν ἡ ἐντελεστάτη τῶν τοιούτου εἶδους ναυπηγηθειῶν λέμβων εἶτε πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Bushnell ἢ μετ' αὐτήν. Ἡ ναυπήγησις τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἤρξατο ἀπὸ τὸ 1771 μέχρι τοῦ 1775 ὅτε καὶ ἐπερατώθη, ὀνομασθέντος «Υποβρύχιος Ἀμερικανικὴ χελώνη».

Ὁ Bushnell λυπηθεὶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πλοίου του καὶ τὴν ἀμέλειαν τῆς Κυβερνήσεως, μετέβη εἰς Γαλλίαν περὶ τὰ τέλει τοῦ πολέμου ὑπὸ τὸ ψευδῶνυμον Dr. Bush ἀπεβίωσεν δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1826 εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν διὰ τῆς ἀσποφραγίσεως δὲ τῆς διαθήκης του, ἀπεκαλύφθη τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα.

ΣΠΥΡ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ πρὸς μακροβιότητα προωρισμένος ἄνθρωπος ἔχει τὰ ἑξῆς συστατικά· 1) ἀνάλογον καὶ μέσον ἀνάστημα· 2) κράσιν ὅσοσυν ἀνθρώπιν (ὑπερβολικὴ ἐρυθρότης κατὰ τὴν νεότητά ἐστὶ σπανίως δείγμα μακροβιότητος)· 3) κόμπη ζανθὴν μᾶλλον ἢ μέλαιναν· 4) δέρμα ἰσχυρὸν, ἀλλ' οὐ σκληρὸν· 5) κεφαλὴν ὅπως οὖν μεγάλην· 6) φλέβας εὐρείας περὶ τὰ ἄκρα τοῦ σώματος· 7) ὦμους στρογγύλους μᾶλλον ἢ πλατεῖς· 7) τράχηλον ὅπως οὖν μικρὸν· 9) ὑπογάστριον οὐκ ἐξέχον· 10) χεῖρας μεγάλας μὲν, ἀλλ' οὐ πολὺ ἐσχυμέναις· 11) πόδας παχεῖς μᾶλλον ἢ μακροῦς· 12) κνήμας σταθεράς καὶ στρογγύλας· 13) στῆθος ἐξέχον· 14) φωνὴν ἰσχυράν· 15) δύναμιν τοῦ κατέχειν τὴν ἀναπνοὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀνευ δυσκολίας· 16) αἰσθήσεις καλὰς ἀλλ' οὐ πολὺ ἀβράς· 17) σφυγμὸν βραδὴν καὶ κανονικόν· 18) στόμαχον ἐξοχόν· 19) ὄρεξιν καλὴν· 20) εὐπέψιαν· 21) δίψαν ὀλίγην (μεγάλῃ δίψᾳ ἐστὶ σημεῖον ταχέου μαρασμοῦ). Ἐν γενεῖ δὲ ἐστὶ φαιδρὸς, ὀμηλικὸς, δραστήριος, χαρίεις, ἀξίεραστός, εὐελπίς, καὶ ἀπαθὴς πρὸς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ μίσους, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς φιλαργυρίας· τὰ πάθη αὐτοῦ οὐδέποτε καθίστανται λιαν ὀμητικὰ ἢ κατὰστροφικὰ. Ἀπορροφῶν τὴν ὀργὴν, δεῖκνυσι ἐξαψίν τινα, ἥτοι τεχνικὸν καὶ εὐγενῆ τινα πνεύμα, ἀνευ πλημύμας τῆς χολῆς. Ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, καὶ ἰδίως τὴν ἥσυχον μελέτην καὶ τὰς εὐαρέστους θεωρίας. Ἐστὶ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας· δὲν ἐπιδιώκει τὰς τιμὰς καὶ τὰ πλοῦτη, καὶ ἀπασκορρίζει πᾶσαν σκέψιν τῆς αἰρίας.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην μεταβάντων περιηγητῶν κατὰ τὸ θῆρος τοῦτο ἀνῆλθεν εἰς 19,696. Ἐάν υποθέσωμεν ὅτι ἡ κατὰ μέσον ὄρον δαπάνη τῶν κυρίων τούτων ἀνῆλθεν εἰς 500 δολλάρια κατὰ κεφαλὴν θέλει εὐρεθῆ ὅτι 10,000,000 δολλάρια ἀρέθθησαν παρ' αὐτῶν εἰς τὰς χώρας ἃς ἐπισκέφθησαν.

* * * Ὁ χειρόγραφος πάπυρος ὁ ἀρτίως ἀνακαλυφθεὶς ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐνὸς ἐρημίτου πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ὡς λέγεται ἂν ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὑπεβλήθη εἰς ἐπιτροπὴν ἧτις ἐστάλη ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίῳ βιβλικῆς ἐταιρίας καὶ οὗτοι ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ πάπυρος εἶναι πρᾶγματι ἔργον τοῦ ἀποστόλου ἐκείνου. Πρᾶξέρπον 500,000 φρ. εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Ἐρημίτου διὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ἀλλὰ οὗτοι ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν.

* * * Ὑπὲρ τῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ λεμοττόντων οἱ Ἀμερικανοὶ προσέφερον κατὰ τοὺς τελευταίους δώδεκα μῆνας 5,000,000 δολλάρια.

* * * Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1848 μέχρι τοῦ 1864 οἱ Ἰρλανδοὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀπέσταλαν τοῖς συγγενέσιν αὐτῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ 65,000,000 δολλάρια.

* * * Κατὰ τὸ τελευταῖον ὀκτάμηνον τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐτελέσθησαν ἐν Παρισίαις 22,480 γάμοι ἥτοι 87 κατὰ μέσον ὄρον καθ' ἑκάστην.

* * * Ἡ κατασκευὴ ζυλινῶν ὑποδημάτων ἐν Γαλλίᾳ ἀποτελεῖ σημαντικὸν μέρος τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας διότι κατασκευάζονται κατ' ἔτος 4,000,000 ζεύγη. Τὰ ὑποδή-

ματα ταῦτα, τὰ κοινῶς παρ' ἡμῖν τὰ β. κ. α. ρ. α. λεγόμενα δὲν χρησιμεύουσι μόνον εἰς τὰς πενετέρας τάξεις ἀλλὰ καὶ εὐποροὶ γυναῖκες μεταχειρίζονται ταῦτα εἰς τὰς ἐπαρχίας ὅταν τὸ ἔδαφος εἶναι ὑγρὸν. Ἡ τιμὴ αὐτῶν ποικίλλει ἀπὸ ἐνὸς μέχρι 20 φρ. τὸ ζεῦγος.

* * * Ἡ Γιβραλτάρη φρουρεῖται ὑπὸ 5000 στρατιωτῶν ἡ δαπάνη πρὸς συντήρησιν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ τῶν φρουρίων ἀνέρχεται εἰς 315,000 λίρας κατ' ἔτος.

* * * Ἐσχηματισθῆ ἀρτίως ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἐταιρία μὲ κεφάλαιον 5,000,000 δολλ. πρὸς κατασκευὴν τηλεφῶνων.

* * * Ὀλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰουδαίων ἐν τῷ κόσμῳ ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ ἀνέρχεται εἰς 7,000,000 ἐξ ὧν περὶ τὰ 5,000,000 εἰσὶν ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἀνέρχονται εἰς 49,000. Ἐν δὲ τῇ Γερμανίᾳ εἰς 45,000.

* * * Τὸ χρέος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνῆρχετο τὴν 1 Σεπτεμβρίου εἰς 1,924,569,074 δολλάρια.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 16 ἀριθ. Γρίφου.

εσ—τ—1δη—κίς—οφθαλμος—οστα—Παν—9—ωρα

Ἔστι δίχως ὀφθαλμοῦ ὅς τὰ πανθ' ὄρα.

Ἔβυσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Δ. Ῥωμαίτης, Χρηστος Γ. Χρηστοφῆς, Ἀλέξανδρος Α. Δουρουτῆς (Ἀθηναῖς), Ἰω. Τζάβας (Γόρας), Ἰούλιος (Σμύρνης).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἡ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ. Εἶνε δυνατόν καὶ κρυπτογραφῆ κανεῖς εἰς στιγμήν, ὅτι θέλει καὶ αἰσθάνεται; Μάλιστα ἐκ τῶν ὀλοῶν ἀγγελλομένων νέων ἐφευρέσεων ἐν Ἀμερικῇ, ἔχομεν καὶ τὴν Κρυπτογραφικὴν, ἡ ὁποία εἰσῆχθη ἤδη καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς μὴ παρέχουσα δυσκολίας. Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθη Ἑλληνιστί:

«ΑΝΘΘΔΞΣΜΗ ἀλληλογραφίας τῶν καρδιῶν ἢ Κρυπτογραφικῆς τηλεγραφῆς ἐραστῶν» τοῦ Gabriel H. Amical

δι' οὗ οἱ ἐρασταὶ ἐκφράζονται τὰ ζωηρότερα αἰσθήματα τῆς καρδίας τῶν καὶ τὰς φλογερώτερας ἐπιστολάς εἰς ἐν λ. ε. π. τ. ὅν τῆς ἡρας, δίχως ν' ἀναγινώσκωνται τὰ γραφόμενα ὑπὸ ἄλλου προσώπου, παρὰ μόνον ὑπὸ ἐκείνου, πρὸς ὃν γράφονται. Ἐξαιεῖα ἐφεύρεσις!

Καὶ αἰροῦνται λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως αἱ δυσκολίαι, αἱ ἀποτυχίαι, αἱ συλλαμβανόμεναι καὶ ἐνοχοποιεῖσαι τοὺς ἐραστὰς ἀλληλογραφίαι, αἱ προδοσίαι καὶ αἱ ἐκκενώσεις τοῦ βαλαντίου ὑπὸ μοχθηρῶν γραιδίων καὶ τῶσα ἄλλα δυσάρεστα.

Καὶ ταῦτα πάντα μὲ 5 λεπτῶν ἀνάγνωσιν τὸ πολὺ πολὺ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ βιβλίου τούτου, ὅπερ ἐκ 10 τυπογραφ. φυλ. εἰς 16ον συγκεῖμενον εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Δημ. Ἀθανασοπόλου παραπλευρῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας καὶ τυπογραφείῳ τῆς «Ἀθηνᾶδος» καὶ τιμᾶται φρ. 2.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου κείται ἐν ὁδοῦ Ἀγάθωνος ἀριθ. 3, παραλλήλως τῆς ὁδοῦ Ἀθλοῦ, ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ πρώην Δημάρχου κ. Κυριακοῦ.